

Tato diplomová práce je věnována, jak uvádí její název, lexikálním zvláštnostem antilské francouzštiny. Antilskou francouzštinou se rozumí varieta jazyka, používaná na souostroví Malých Antil, přesněji ve francouzských zámořských departementech Martiniku a Guadeloupu a na ostrovech Svatý Bartoloměj a Svatý Martin. Francouzština v této původně kreolofonní oblasti zdomácněla a vytvořila si svou vlastní vnitřní normu. Po stránce rétorické, syntaktické, fonetické a lexikální se tak liší od francouzštiny metropolitní.

Teoretická část práce popisuje jazykovou situaci panující na Antilách a vysvětluje základní termíny, které vědci používají k její charakteristice. Jak již bylo řečeno, jazykem, kterým až donedávna hovořila většina obyvatelstva, je kreolština, proto jsou nejprve zmíněny obecně kreolské jazyky (jejich vznik, společné znaky, rozdělení). Další kapitola je věnována antilské francouzsky psané literatuře a myšlenkovým proudům, které ovlivnily její jazykovou stránku. Následuje stručný přehled možností obohacování slovní zásoby.

V praktické části jsou analyzovány výrazy z korpusu literárních textů tvořených díly guadeloupských a martinických autorů : Moř, Tituba sorciere (Maryse Condé), L 'Exil seZon Julia (Gisele Pineau), Texaco (Patrick Chamoiseau) Eau de Café (Raphael Confiant) a La Rue Cases-Negres (Joseph Zobel).

Lexikální zvláštnosti pozorované v těchto textech jsou různé povahy. Jedná se o slova vytvořená pomocí morfologických postupů, na kterých je patrný vliv kreolštiny. Dále se setkáme s výpůjčkami z jazyků původního indiánského obyvatelstva, z jazyků ostatních kolonizátorských národů (španělštiny a angličtiny), z afrických jazyků a z kreolštiny. Sémantické zvláštnosti představují tvary již existující, které ale v antilské francouzštině získaly nový význam, často související s místní realitou (práce na plantážích, rasová různorodost obyvatelstva).